

ellende voortgekomen. Maar hoe kon ik ook denken, dat zij zijn kind was!

„Heeft u zooveel van uw chef gehouden, oom?”

„Van hem gehouden? Neen, ik heb hem gehaat... maar geacht.”

„En nu weet ik iets anders, Frank! Vertrouw je vrouw mij toe. Laat haar hier komen; hier zal zij haar oorspronkelijkheid niet verliezen, ik zal haar ontwikkelen zooveel ik kan, ik zal mijn best doen om van haar een vrouw te maken, die op een lijn kan staan met je zusters, wat uiterlijke beschaving betreft ten minste, want overigens, staat zij nu reeds hooger. En ik zal je schrijven zoodra je haar kunt komen halen en dan, beloof je mij één ding, maar stellig als een man. Je maakt haar gelukkig, zoo gelukkig als je kunt! Neem je mijn voorstel aan?”

„Oom”, riep Frank met meer opgewektheid dan anders in zijn aard en manieren lag, „vóór mijn huwelijk ben ik hier gekomen om mijn bruid onder uw bescherming te brengen, u heeft mij dat geweigerd, nu durfde ik 't niet meer vragen, maar ik hoopte dat u 't mij zou aanbieden. Nergens liever zou ik haar hebben, want om u de waarheid te zeggen, ik weet niet wat in mij omgaat, maar ik geloof dat de tijd niet ver meer af is dat ik Rose liever zal hebben als mijn levenskameraad dan als mijn model!”

„En je Rosa Marina?”

„Zij kan wachten, zij heeft al zoolang gewacht. Mag ik 't haar zeggen, dat zij bij u een tehuis zal vinden?”

„Neen... doe dat niet! Ik zal haar halen.”

„U haar halen uit Amsterdam? U?”

„Ja ik! Morgen zal ik gaan!”

„En wil u Charlotte zeggen in welke verhouding zij tot mij staat?”

„Neen, dat zeg ik niet en laat de rest aan mij over.”

XIX.

Dien avond wachtte Rose Marie vergeefs op het bezoek van Frank; hij verscheen niet; de keukenmeid was uit en zij kon dus gevoeglijk steeds de deur opendoen als er gescheld werd.

Emile kwam wel tegen theetijd; hij nam beleefd zijn hoed voor haar af.

„Mevrouw van Haeren,” zeide hij hoffelijk, „ik verzoek u mijn ongepast gedrag van dien avond te vergeven, maar hoe kon ik ook vermoeden dat mijn nicht een verkleede prinses in haar dienst zou hebben.

Rose Marie glimlachte even.

„Mijnheer,” verzocht zij dringend, „ik reken op uw bescheidenheid.”

„Die heb ik Frank reeds tot pand gegeven.”

Maar Frank kwam niet en de volgende morgen brak aan en Rose Marie wist dat heden de zaak tot een beslissing zou komen. Vol spanning zag zij de uren vorderen en niets gaf haar eenig licht. Zij wist niet meer wat te antwoorden, wat te zeggen als mevrouw haar ter verontwaardiging zou roepen.

Charlotte was ook niet vrij van spanning; zij brandde van nieuwsgierig-